

странство да слѣдва по философия или медицина или по нѣкое изкуство; той ви пише „Татко, прати ми 4—500 лева, защото ми трѣбватъ за това и онова“, а въ сжщностъ взема паритѣ и гуляе по шантанитѣ; минаватъ 2—3—7—10 години, синътъ не свръшва, бащата си каза: „А, то е много дълбока наука“; похарчва по него 20—30 хиляди лева и очаква отъ него много нѣщо; слѣдъ 7 или 10 години синътъ се връща, но, освѣнъ дѣто не припечелилъ знания, освѣнъ дѣто похарчилъ толкова срѣдства, той се връща съ 10 градуса по-долу, съвсѣмъ разкапанъ, развратенъ въ мислитѣ и желанията си, и тогава бащата казва: „Защо, Господи, ми го даде?“ Да-ли Господь ти го е далъ или ти самъ го взема? Когато единъ крадецъ открадне петачета, които не вървятъ, да-ли онзи, който ги е ималъ, е виноватъ? Не, самъ крадецътъ, който ги е открадналъ. Често, когато нѣкой краде отъ Господа, задига онова, което не струва.

Разбира се, съ своята бесѣда азъ не искамъ да ви плаша, защото моята цѣль не е такава. Когато единъ ученикъ е въ училище, когато той се въвожда въ лаборатория за експеритентални опити, учителътъ трѣбва да му обясни свойствата на разнитѣ нѣща и да му каже, че, ако не внимава, единъ опитъ може да му коштува много скжпо. Защото мнозина отъ невнимание сж изгубвали своето зрѣние и други сѣтива.

Нека приложимъ Христовото правило въ обществения животъ. Често ме питатъ: „Защо България страда?“ Ами че вие поставяте начело на управлението за министъръ-прѣдседателъ човѣкъ съ единъ талантъ, и искате той да оправи България; че какъ